

Kui nende wannem poeg Jaan ühhetksa aastaseks sai, siis nemmad kül ei tarvitnud ennam woera karjalast, agga ollid isse jälle scitse suga sõmas, Hans ja Ewa omma wie lapsega. Olli kül wannemattel murret leiva pallukesse pärast! Agga et nemmad ikka midlesid Jummalat peale, saggedaste luggesid pühha kirja, pallusid ja tannasid, siis ollid nemmad ka allati roemoga walmis tõle. Sedda viisi sõgis nende tõ, ja Jummalat andis waggade leivale jätko.

Mil viisil arwad sa, et Killari rahwas ommiti omma leiba saiwad? Kas Hans läks allati pufoormaga liinu? Kas sai salamahti süt ja seált kaupa ja kauplemisse osjo? Kas warraštæ foera kombel moisa reiest, moisa heinama peält? Ei mitte! Hans partis Jummalat, ei mitte silmakaaks kui sallasikkud ilma peál; temma partis Jummalat waggast süddamest, ja sepä-

rast ei putunud temmasse margusse egga pettusse himmo. Agga pufoormaga ei woinud temma liinu miinna, sest metsa suurt ei olnud ümberringi, ja sedda ennamaks ei antud, kui tarbepuiks, igauhhele arro mõda, ja peale keik sedda on lin seitsekümmend wersta Tamma külast ärra.

Hans partis Jummalat ja ütles saggedaste omma laste vasto, kui need toekasmaks kašwid: „Jässanda tahtminne on, „et meie peame omma palle higgi sees „omma leiba sõma Sepärrast ärgem „tüddinegem ärra tõdđ teggemast, ja „sedda ikka Temma pühha tahtmist mida; diged tõdđ, mis Temma sanna „kässoga ühte sünrib, ja se dige tõ sago „ikka diete tehtud, et meie ei lähhå laisaks, „egga wdtta meest ärra heita, egga lia „murrega süddant foormada. Kui wols „ollo, ärge sciske tõdđ teggematta, ja tõdđ „tehhes midlege: Nüud tahhan taewast